

Kniha Jóel a laodicejská Církev adventistů sedmého dne – číslo jedna

Zkoumání přítomné pravdy

Jeff Pippenger

2025-12-02

„V Písmu jsou některé věci nesnadno srozumitelné, které podle slov Petrovy řeči neučení a nepevní překrucují ke své vlastní záhubě. V tomto životě snad nebudeme schopni vyložit význam každého místa Písma; avšak v žádných podstatných bodech praktické pravdy nezůstane nic zahaleno tajemstvím. Až přijde čas, aby svět byl v Boží prozřetelnosti zkoušen pravdou určenou pro onu dobu, budou mysli působením Jeho Ducha vedeny ke zkoumání Písma, a to i s půstem a modlitbou, dokud nebude článek za článkem vypátrán a spojen v dokonalý řetěz. Každá skutečnost, která se bezprostředně týká spásy duší, bude objasněna tak zřetelně, že nikdo nebude muset bloudit ani chodit ve tmě.“

„Jak jsme sledovali řetěz prorocství, zjevená pravda pro naši dobu byla jasně spatřena a vyložena. Jsme odpovědní za výsady, kterých požíváme, i za světlo, které září na naši stezku. Ti, kteří žili v minulých generacích, byli odpovědní za světlo, jemuž bylo dovoleno, aby na ně svítilo. Jejich mysl se zabývala různými body Písma, které je podrobovaly zkoušce. Nerozuměli však pravdám, jimž rozumíme my. Nebyli odpovědní za světlo, které neměli. Měli Bibli, tak jako ji máme my; avšak doba pro rozvinutí zvláštní pravdy ve vztahu k závěrečným scénám dějin této země nastává během posledních generací, které budou žít na zemi.“

„Zvláštní pravdy byly přizpůsobeny podmínkám jednotlivých generací tak, jak existovaly. Přítomná pravda, která je zkouškou pro lid této generace, nebyla zkouškou pro lid generací dávno minulých. Kdyby bylo generacím v minulosti dáno světlo, které nyní září na nás ohledně soboty čtvrtého přikázání, Bůh by je za toto světlo činil odpovědnými.“ Testimonies, svazek 2, 692, 693.

Nové a staré

„V každém věku dochází k novému rozvinutí pravdy, k Božímu poselství pro lid onoho pokolení. Staré pravdy jsou všechny podstatné; nová pravda není na staré nezávislá, nýbrž je jejím rozvinutím. Jen tehdy, když jsou staré pravdy pochopeny, můžeme porozumět novým. Když si Kristus přál otevřít svým učedníkům pravdu o svém vzkříšení, začal ‚od Mojžíše a všech proroků‘ a ‚vykládal jim ve všech Písmech to, co se na Něho vztahovalo‘. Lukáš 24,27. Avšak staré oslavuje právě světlo, které září v novém rozvinutí pravdy. Kdo nové odmítá nebo zanedbává, ten ve skutečnosti nemá ani staré. Pro něho ztrácí svou životodárnou moc a stává se pouze mrtvou formou.“

„Jsou takoví, kteří vyznávají, že věří a učí pravdám Starého zákona, zatímco Nový odmítají. Tím však, že odmítají přijmout učení Kristovo, ukazují, že nevěří tomu, co mluvili patriarchové a proroci. ‚Kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně; neboť on psal o mně,‘

řekl Kristus. Jan 5,46. Proto v jejich vyučování ani Starého zákona není žádná skutečná moc.“

„Mnozí, kdo tvrdí, že věří evangeliu a vyučují je, se dopouštějí podobného omylu. Odsouvají stranou spisy Starého zákona, o nichž Kristus prohlásil: ‚To jsou ony, které svědčí o mně.‘ Jan 5,39. Tím, že zavrhnou Starý zákon, ve skutečnosti zavrhnou i Nový; neboť oba jsou částmi neoddělitelného celku. Nikdo nemůže správně předkládat Boží zákon bez evangelia ani evangelium bez zákona. Zákon je evangelium ztělesněné a evangelium je zákon rozvinutý. Zákon je kořen, evangelium je vonný květ a ovoce, které nese.“

„Starý zákon vrhá světlo na Nový a Nový na Starý. Každý z nich je zjevením slávy Boží v Kristu. Oba předkládají pravdy, které budou upřímnému hledači neustále odhalovat nové hloubky významu.“ Christ's Object Lessons, 128.

Přítomná pravda je podle své definice „zjevená pravda“ pro určité časové období, která je „jasně viděna a vysvětlena“. Generace žijící v době, kdy je „přítomná pravda“ zjevoována, je činěna „odpovědnou“ za to, aby tuto pravdu přijala, nebo zemřela. Souhrn pravd, které tvoří „přítomnou zkušební pravdu“ pro „tuto generaci“, je znázorněn v „rozvíjení zvláštních“ pravd „ve vztahu k závěrečným výjevům dějin této země“. Pravda, a tudíž i „přítomná pravda“, je v Novém zákoně předobrazena ve vztahu ke Starému zákonu. Pravda je ustanovena na základě dvou svědků a pravda má počátek i konec, doslovný i duchovní rozměr, starověký i moderní, alfu i omegu, prvního i posledního.

Milleritský základ poselství prvního anděla je „starým“ ve vztahu k poselství „přítomné pravdy“ třetího anděla. Ti, kdo „odmítají Staré“, „ve skutečnosti odmítají Nové“, neboť obojí jsou částmi neoddělitelného celku.“

„Viděla jsem nezbytnost toho, aby poslové zejména bděli a zadržovali veškerý fanatismus, kdekoli by jej viděli povstávat. Satan doléhá ze všech stran, a nebudeme-li na něj bdít, nebudeme-li mít oči otevřené pro jeho úklady a léčky a nebudeme-li oděni v celé Boží brnění, zasáhnou nás ohnivé střely toho Zlého. V Božím slově je obsaženo mnoho vzácných pravd, avšak právě ‚přítomná pravda‘ je to, co stádo nyní potřebuje. Viděla jsem nebezpečí, že poslové se odvrátí od důležitých bodů přítomné pravdy, aby se zabývali náměty, které nejsou způsobilé sjednotit stádo a posvětit duši. Satan zde využije každé možné příležitosti, aby poškodil dílo.“

„Avšak takové náměty, jako je svatyně ve spojitosti s 2300 dny, Boží přikázání a víra Ježíšova, jsou dokonale způsobilé objasnit minulé adventní hnutí, ukázat, jaké je naše nynější postavení, upevnit víru pochybujících a dát jistotu slavné budoucnosti. Často jsem viděla, že to byla hlavní témata, jimiž by se poslové měli zabývat.“ Early Writings, 63.

„Svatyně ve spojení s 2300 dny, Boží přikázání a víra Ježíšova“ jsou klíčem k vysvětlení „minulého adventního hnutí“ mileritů a tím i k „dokonalému“ objasnění „toho, jaké je naše nynější postavení“. Ti, kdo „pochybují“ o „minulém adventním hnutí“, „pochybují“ o tom, co dává „jistotu slavné budoucnosti“. To, co dává budoucnosti jistotu, je minulost.

Knihy Jóel je poselstvím přítomné pravdy zkoušky. To je potvrzeno mnoha svědky. Duch prorockví označuje Jóela jako „přítomnou pravdu“, což je podle Jana v knize Zjevení svědectví Ježíšovo.

Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzy stát; a on je poslal a oznámil skrze svého anděla svému služebníkovi Janovi. Ten vydal svědectví o slovu Božím, o svědectví Ježíše Krista a o všem, co viděl. Zjevení 1,1.2.

Janovo „svědectví“ (o němž „vydal svědectví“) bylo znázorněno ve třech částech. Zaznamenal „slovo Boží“, „svědectví Ježíše Krista“ a „to, co viděl“. V prvních dvou verších Zjevení Jan představuje toho, komu byl dán dar „ducha proroctví“. Tento dar zahrnuje zvláštní zjevení Božího slova a zahrnuje také zvláštní zjevení sdělovaná proroku prostřednictvím slov Kristových; (ať přímo Kristem, nebo skrze jeho andělské zástupce) a tento dar zahrnuje také pravdu předkládanou prostřednictvím snů a vidění. Duch proroctví je svědectvím Kristovým, které je sdělováno proroku, a nese tutéž autoritu, jako kdyby ta slova promluvil anděl nebo Kristus.

I padl jsem k jeho nohám, abych se mu poklonil. Ale on mi řekl: Hleď, ať to nečiníš! Jsem spoluslužebník tvůj i tvých bratří, kteří mají svědectví Ježíšovo. Bohu se klaněj; neboť svědectví Ježíšovo jest duchem proroctví. Zjevení 19,10.

Gabriel uvádí, že je spoluotrokem s Janem, a nemá mu být vzdávána pocta. Gabriel dále uvádí, že „bratří“, které Jan představuje, „mají svědectví Ježíšovo“, což je „duch proroctví“. „Bratří“, které Jan představuje, jsou sto čtyřicet čtyři tisíce a všichni bratří mají „ducha proroctví“.

„I vstali časné ráno a vyšli do pouště tekójské; a když vycházeli, Jóšafat se postavil a řekl: Slyšte mne, Judo a obyvatelé Jeruzaléma; věřte v Hospodina, svého Boha, a budete upevněni; věřte jeho prorokům, a budete mít zdar.“ 2 Paralipomenon 20,20.

„Věřte v Hospodina, svého Boha, a obstojíte; věřte jeho prorokům, a budete mít zdar.“

„Izajáš 8,20. ‚K zákonu a k svědectví! Jestliže nemluví podle tohoto slova, není v nich žádné světlo.‘ Zde jsou Božímu lidu předloženy dva texty: dvě podmínky úspěchu. Zákon promluvený samotným Jehovou a duch proroctví jsou dvěma zdroji moudrosti, aby vedly Jeho lid v každé zkušenosti. Deuteronomium 4,6. ‚To je vaše moudrost a vaše rozumnost před očima národů, které říkají: Jistě tento veliký národ je lid moudrý a rozumný.‘“

„Zákon Boží a Duch proroctví jdou ruku v ruce, aby vedly a usměrňovaly církev, a kdykoli to církev uznala tím, že poslouchala Jeho zákon, byl jí seslán Duch proroctví, aby ji vedl cestou pravdy.

„Zjevení 12,17. ‚A drak se rozhněval na ženu a odešel, aby vedl válku s ostatkem jejího semene, kteří zachovávají Boží přikázání a mají svědectví Ježíše Krista.‘ Toto proroctví jasně ukazuje, že církev ostatku bude uznávat Boha v jeho zákoně a bude mít prorocký dar. Poslušnost vůči Božímu zákonu a duch proroctví vždy odlišovaly pravý Boží lid a zkouška bývá zpravidla dána na základě přítomných projevů.“

„Ve dnech Jeremiášových lid neměl žádných pochyb o poselství Mojžíše, Eliáše ani Eliši, avšak zpochybňoval a odložil poselství, které Bůh poslal skrze Jeremiáše, až byla jeho síla a moc promarněna a nezbývalo jiné nápravy než aby je Bůh odvedl do zajetí.

„Podobně se ve dnech Kristových lid naučil, že Jeremiášovo poselství bylo pravdivé, a přesvědčili sami sebe, aby věřili, že kdyby byli žili za dnů svých otců, byli by jeho poselství

přijali; zároveň však odmítali poselství Kristovo, o němž psali všichni proroci.

„Když ve světě povstalo poselství třetího anděla, které má církvi zjevit Boží zákon v jeho plnosti a moci, byl také ihned obnoven prorocký dar. Tento dar sehrál velmi významnou úlohu v rozvoji a dalším šíření tohoto poselství.

„Jelikož v souvislosti s výklady Písma a metodami práce vznikly rozdíly v názorech, způsobilé narušit víru věřících v poselství a vést k nejednotě v díle, duch proroctví vždy vnášel do dané situace světlo. Vždy přinášel jednotu myšlení a soulad jednání tělu věřících. V každé krizi, která nastala v rozvoji poselství a v růstu díla, ti, kdo pevně stáli při Božím zákoně a světle ducha proroctví, zvítězili a dílo v jejich rukou prospívalo.“ Loma Linda Messages, 33, 34.

Knihy Jóel je v Duchu proroctví přímo označena jako „přítomná pravda“, což je podle Jana v knize Zjevení svědectví Ježíšovo. Je také přímo potvrzena v samotném Božím slově. Bible i Duch proroctví přímo vztahují knihu Jóel na poslední dny.

„Každý ze starověkých proroků mluvil méně pro svou vlastní dobu než pro naši, takže jejich prorokování platí pro nás. Toto vše se jim pak přiházelo jako příklady a bylo to napsáno k napomenutí našemu, na kteréžto konec světa přišel.“ 1 Korintským 10,11. „Jimž bylo zjeveno, že ne sami sobě, nýbrž nám přisluhovali těmi věcmi, kteréž jsou vám nyní zvěstovány skrze ty, kdož vám kázali evangelium v Duchu svatém seslaném s nebe; do nichžto věcí žádostivi jsou i andělé nahlédnouti.“ 1 Petrův 1,12. ...“

„Bible shromáždila a svázala dohromady své poklady pro tuto poslední generaci. Všechny velké události a slavnostní děje starozákonních dějin se v těchto posledních dnech v církvi opakovaly a opakují.“ Selected Messages, kniha 3, 338, 339.

Proroctví Jóele je „v platnosti“ „proti“ těm, „na něž přišel konec světa“. „V platnosti“ pouze zdůrazňuje, že „přítomná pravda“ je vždy zkouškou a ti, kteří v této zkoušce neobstojí, jsou znázorněni takovými biblickými postavami, jako je Jidáš.

„Jedno napomenutí za druhým dopadalo na Jidášovy uši bez povšimnutí. Kolik lidí dnes kráčí v jeho stopách. Ve světle Božího zákona sobečtí lidé vidí zkaženost svého charakteru, avšak nedokážou uskutečnit požadovanou nápravu a pokračují od jednoho stavu hříchu k druhému.“

„Kristova poučení se vztahují i na naši dobu a naše pokolení. Řekl: „Neprosím jen za tyto, ale i za ty, kteří ve mne uvěří skrze jejich slovo.“ Totéž svědectví je přinášeno i nám v těchto posledních dnech, jaké bylo přineseno Judášovi. Tataž poučení, která on ve svém životě neuvedl v praxi, přicházejí k lidem, kteří slyší, a přece podobně selhávají, protože neodkládají svůj hřích.“ Review and Herald, 17. března 1891.

Jan v celé knize Zjevení představuje Boží lid posledních dnů a tím, že byl vyhnán na Patmos, Jan znázorňuje ty, kteří jsou pronásledováni v krizi nedělního zákona. Uvádí, proč byl uvězněn.

Já Jan, váš bratr a spoluúčastník soužení, království i trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově zvaném Patmos pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista. Zjevení 1,9.

Jan byl pronásledován pro Bibli a Ducha proroctví. Proč je sto čtyřicet čtyři tisíc pronásledováno kvůli Duchu proroctví? První pravdou, kterou prorok Joel označuje, je odpadnutí církve adventistů sedmého dne. Když apoštol Petr rozpoznal, že Letnice jsou naplněním knihy Joel, učinil tak v reakci na to, že Židé napadali projev „jazyků“. Židé, kteří tehdy předobrazovali adventisty sedmého dne v posledních dnech, tvrdili, že Petr a ti, kdo zvěstovali poselství, jsou „opilí“. Adventisté sedmého dne budou bojovat proti poselství pozdního deště stejně, jako to činili Židé v Petrově době. Činí tak, neboť ti, kdo hlásají zkušební poselství „přítomné pravdy“ pozdního deště, mají „staré“ základní pravdy, neboť nová pravda je vždy založena na staré pravdě. Jeremjáš vyzýval Boží lid v době pozdního deště, aby chodil po starých stezkách a naslouchal zvuku polnice strážného, avšak oni to odmítají. Základní poselství „staré“ pravdy je symbolicky představováno „sedmi časy“ z Leviticus dvacet šest, které vyjadřují smluvní vztah z hlediska soboty pro zemi.

„Viděla jsem, že jmenná církev a jmenní adventisté nás, jako Jidáš, zradí katolíkům, aby získali jejich vliv a vystoupili proti pravdě. Svátí tehdy budou nepatrným lidem, katolíkům málo známým; avšak církve a jmenní adventisté, kteří znají naši víru a naše zvyklosti (neboť nás nenáviděli kvůli sobotě, protože ji nemohli vyvrátit), zradí svaté a udají je katolíkům jako ty, kdo nerespektují ustanovení lidu; totiž že zachovávají sobotu a nedbají neděle.“

„Potom katolíci vyzvou protestanty, aby pokračovali, a vydají nařízení, že všichni, kdo nebudou zachovávat první den týdne namísto dne sedmého, mají být usmrceni. A katolíci, jejichž počet je veliký, se postaví po bok protestantů. Katolíci dají svou moc obrazu šelmy. A protestanti budou působit tak, jak před nimi působila jejich matka, aby zničili svaté. Avšak dříve, než jejich nařízení přinese či vydá ovoce, budou svatí vysvobozeni Hlasem Božím.“
Spalding and Magan, 1, 2.

Sestra Whiteová dvakrát ztotožňuje „církve podle jména“ a „adventisty podle jména“, přičemž rozlišuje mezi těmito dvěma „skupinami podle jména“ a „katolíky“. „Církev podle jména“ a „adventisté podle jména“ „nenáviděli“ ty, kteří byli představeni Petrem a Janem, „kvůli sobotě, neboť ji nemohli vyvrátit“. Církev podle jména a katolíci nemohou „vyvrátit“ pravdu o sobotě sedmého dne a „adventisté podle jména“ nemohou „vyvrátit“ „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest, což je sobotní přikázání země. Církev podle jména a katolíci nemohou „vyvrátit“ skutečnost, že sobota sedmého dne je „základní“ biblickou pravdou, a „adventisté podle jména“ nemohou „vyvrátit“ skutečnost, že „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest je „základní“ milleritskou pravdou.

Janovo zajetí na Patmu představuje sto čtyřicet čtyři tisíc těch, kteří zachovávají jak Bibli, tak Ducha proroctví, a kteří jsou zvláště pronásledováni zvenčí kvůli sobotě sedmého dne a pronásledováni zevnitř kvůli sobotě sedmého roku pro zemi. Z tohoto důvodu po Janově svědectví o tom, proč byl v devátém verši pronásledován, následuje v desátém verši sobota a poselství z minulosti („za mnou“) od „mocného hlasu“ jako „trouby“.

Já, Jan, který jsem i vaším bratrem a společníkem v soužení, v království a v trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově zvaném Patmos pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista. V den Páně jsem byl v Duchu a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako hlas polnice. Zjevení 1,9.10.

Jan představuje ty, kteří při 11. září uslyšeli hlas trouby anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly, jenž volal Boží lid k návratu k Jeremjášovým „starým stezkám“. Tento veliký hlas byl také varováním sedmé trouby, která je zároveň třetím běda.

Sestra Whiteová zaznamenala, že „Bible pro tuto poslední generaci nashromáždila a svázala dohromady své poklady.“ Kniha Joel je jedním z biblických „pokladů“, který je přítomnou pravdou v „posledních dnech“. V době Letnic Petr označil, že to byla kniha Joel, která se tehdy naplňovala. Petr, stejně jako Joel, „mluvil méně pro“ časové období Letnic než pro náš „čas“. Období Letnic bylo raným deštěm pro křesťanskou dispensaci. Letnice označují počátek křesťanské dispensace, a tím názorně ukazují její konec. Konec křesťanské dispensace je dobou pozdního deště, předobrazem Letnicemi. Petr je tedy symbolem Božího lidu na konci křesťanské dispensace, který rozpoznává naplnění vylití Ducha svatého tím, že k tomu používá knihu Joel.

Ale Petr, postaviv se s jedenácti, pozdvihl svůj hlas a promluvil k nim: Muži judští a všichni, kteří přebýváte v Jeruzalémě, budiž vám toto známo a pozorně naslouchejte mým slovům: Tito totiž nejsou opilí, jak se domníváte, vždyť je teprve třetí hodina dne. Ale toto je to, co bylo řečeno skrze proroka Jóele: „A stane se v posledních dnech, praví Bůh, že vyleji ze svého Ducha na veškeré tělo, a vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši mladíci budou vídat vidění a vaši starci budou mít sny. Ano, i na své služebníky a na své služebnice vylíji v oněch dnech ze svého Ducha, a budou prorokovat. A ukáží divy nahoře na nebi a znamení dole na zemi: krev a oheň a oblaka dýmu. Slunce se obrátí v temnotu a měsíc v krev, dříve než přijde onen veliký a slavný den Páně. A stane se, že každý, kdo bude vzývat jméno Páně, bude spasen.“ Skutky 2,14–21.

K tomu, aby se člověk stal úspěšným studentem proroctví, je zapotřebí pevného porozumění, že konec světa je v dějinném vyprávění Písma znázorněn „řádek za řádkem“. S touto pravdou souvisí i to, že sami proroci představují Boží lid v posledních dnech. Joel zasazuje svou knihu do posledních dnů, neboť oznamuje příchod „dne Hospodinova“.

Troubte na polnici na Sijónu a bijte na poplach na mé svaté hoře; ať se třesou všichni obyvatelé země, neboť přichází den Hospodinův, neboť je blízko. Joel 2,1.

„Polnice“ jako symbol mimo jiné představuje výstražné poselství. Jako symbol může polnice představovat časové období nebo časový okamžik, anebo obojí — podle kontextu. Polnice také představuje soud. Svátek polnic, deset dní před Dnem smíření, byl výstrahou před přicházejícím soudem.

„den Páně“ představuje buď časový okamžik, nebo časové období, podle kontextu pasáže, v níž je výraz „den Páně“ použit. „den Páně“ může být symbolem výkonného soudu, znázorněného sedmi posledními ranami, anebo může označovat výkonný soud na konci tisíciletého milénia. V obou případech polnice označuje Boží výkonný soud. „den Páně“ tedy může představovat buď okamžik, kdy je vykonán Boží trest, nebo časové období, během něhož jsou Boží tresty vykonávány.

„Polnice“, podobně jako „den Hospodinův“, může představovat určitý časový okamžik i časové období, jak o tom svědčí dějinné body a období znázorněné sedmi polnicemi ve Zjevení osm a devět. „Den Hospodinův“, který Joel znázorňuje „polnicí“, jež má zaznít, je jak okamžikem v čase,

tak i časovým obdobím, které začíná tehdy, když soud nad mrtvými skončil a soud nad živými začal. Dne 11. září zazněla polnice, jež označila příchod soudu nad živými jako časového okamžiku a zároveň označila 11. září za počátek období soudu nad živými.

Proto i nyní, praví Hospodin, obraťte se ke mně celým svým srdcem, a to s postem, s pláčem i s naříkáním. Roztrhněte svá srdce, a ne svá roucha, a obraťte se k Hospodinu, svému Bohu; neboť on je milostivý a slitovný, shovívavý v hněvu a nesmírně dobrotivý, a lituje zla. Kdo ví, zda se neobráť a nebude litovat, a nezanechá za sebou požehnání, totiž obětní dar a úlitbu Hospodinu, vašemu Bohu? Zatrubte na polnici na Sijónu, vyhlašte půst, svolajte slavnostní shromáždění. Joel 2,12–15.

Toto je podruhé, co Joel prikazuje, aby se zatroubilo na polnici. „Polnice“ u Joela jsou zároveň varováními před přicházejícím výkonným soudem sedmi posledních ran a jsou zasazeny do kontextu laodicejské výzvy k pokání a bezprostředně hrozícího ukončení doby milosti.

Volej z plného hrdla, nešetři se, pozdvihni svůj hlas jako polnici a oznam mému lidu jeho přestoupení a domu Jákobovu jeho hříchy. Izajáš 58,1.

Izajáš, Jóel, Jan a Petr všichni představují oněch sto čtyřicet čtyři tisíc posledních dnů, stejně jako Jeremjáš, který určuje, kdy má zaznít polnice.

Toto praví Hospodin: Postavte se na cesty a pohleďte, ptejte se na stezky dávné, kde je ta dobrá cesta, a chodte po ní; a naleznete odpočinutí pro své duše. Oni však řekli: Nepůjdeme po ní. Ustanovil jsem nad vámi také strážné slovy: Naslouchejte zvuku polnice. Ale oni řekli: Nebudeme naslouchat. Jeremiáš 6,16.17.

Polnice zazněla v těchto posledních dnech při 11. září a pozdní déšť tehdy začal padat na ty, kteří si zvolili dobrou cestu a kráčeli po ní. Tehdy sestoupil anděl ze Zjevení osmnáct.

„Pozdní déšť“ má sestoupit na Boží lid. Mocný anděl má sestoupit z nebe a celá země má být osvětlena jeho slávou.“ Review and Herald, 21. dubna 1891.

Když byly 11. září strženy velké budovy New Yorku, mocný anděl sestoupil a pozdní déšť začal padat.

„Nyní přichází zpráva, že jsem prohlásila, že New York má být smeten přílivovou vlnou? To jsem nikdy neřekla. Řekla jsem, když jsem se dívala na tam vyrůstající veliké budovy, poschodí za poschodím: ‚Jak strašné výjevy nastanou, až Hospodin povstane, aby hrozně otřásl zemí! Tehdy se naplní slova Zjevení 18,1–3.‘ Celá osmnáctá kapitola Zjevení je varováním před tím, co přichází na zemi. Nemám však žádné zvláštní světlo ohledně toho, co má přijít na New York; vím jen, že jednoho dne budou tamní veliké budovy svrženy převrácením a rozvrácením Boží moci. Ze světla, které mi bylo dáno, vím, že ve světě je zkáza. Jediné slovo od Pána, jediný dotek jeho mocné síly, a tyto mohutné stavby padnou. Nastanou výjevy, jejichž děsivost si nedovedeme představit.“ Review and Herald, 5. července 1906.

11. září začal pozdní déšť zlehka skrápět jako předzvěst svého plného vylití při nedělním zákoně.

„Velké dílo evangelia nemá skončit menším projevem moci Boží, než jaký provázel jeho počátek. Prorocství, která se naplnila při vylití raného deště na počátku evangelia, se mají znovu naplnit při pozdním dešti na jeho závěru. Zde jsou „časy občerstvení“, k nimž apoštol Petr vzhlížel, když řekl: „Čiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vymazány vaše hříchy, až přijdou časové občerstvení od přítomnosti Páně; a pošle Ježíše.“ Skutky 3,19.20.“ Velké drama věků, 611, 612.

Dokonalé naplnění „časů odpočinutí“ nastává tehdy, když jste naživu, neboť napomenutí zní „čiňte pokání“, což není možné vykonat, jste-li mrtví. „Časy odpočinutí“ přicházejí tehdy, když „hříchy“ živých duší mohou být ještě „zahlazeny“. „Časy odpočinutí“ začaly 11. září, a tím označily počátek soudu nad živými. Letnice se opakují při závěru evangelijního údobí. Když „časy odpočinutí“ nastaly, události předobrazené o Letnicích se začaly opakovat.

„S upřímnou touhou vyhlížím dobu, kdy se události dne Letnic zopakují s ještě větší mocí, než tomu bylo při oné příležitosti. Jan praví: „Spatřil jsem jiného anděla, sestupujícího z nebe, majícího velikou moc; a země se rozzářila jeho slávou.“ Tehdy pak, jako v době Letnic, uslyší lidé pravdu, která k nim bude promlouvána, každý ve svém vlastním jazyce.

„Bůh může vdechnout nový život každé duši, která upřímně touží Mu sloužit, a může se dotknout rtů žhavým uhlíkem z oltáře a způsobit, aby se staly výmluvnými v Jeho chvále. Tisíce hlasů budou prodchnuty mocí, aby hlásaly podivuhodné pravdy Božího slova. Koktavý jazyk bude uvolněn a bázlivi budou posíleni, aby odvážně vydávali svědectví pravdě. Kéž Pán pomůže svému lidu očistit chrám duše od každého poskvrnění a udržovat s Ním tak úzké spojení, aby mohli mít účast na pozdním dešti, až bude vylit.“ Review and Herald, 20. července 1886.

Budeme pokračovat v příštím článku.

I přišel opět anděl, který se mnou mluvil, a probudil mne, jako bývá probuzen člověk ze svého spánku. I řekl mi: Co vidíš? Odpověděl jsem: Pohlédl jsem, a hle, svícen, celý ze zlata, s nádobou na jeho vrcholu, a jeho sedm lamp na něm, i sedm trubic k těm sedmi lampám, které jsou na jeho vrcholu. A dvě olivy při něm, jedna po pravé straně nádoby a druhá po její levé straně.

I odpověděl jsem a promluvil k andělu, který se mnou mluvil, řka: Co je toto, můj pane? Tehdy anděl, který se mnou mluvil, odpověděl a řekl mi: Nevíš, co to je? I řekl jsem: Ne, můj pane.

I odpověděl a promluvil ke mně takto: Toto je slovo Hospodinovo k Zerubábelovi: Ne silou ani mocí, nýbrž mým Duchem, praví Hospodin zástupů. Zachariáš 4,1–6.